

I. EDITORIAL

GÂNDURILE REDACTORULUI-ŞEF

A sosit momentul pentru cel de-al treilea număr al Revistei Române de Executare Silită de anul acesta. Deși inițial am anunțat o altă tematică pentru acest număr, „la cererea publicului participant” la *Conferința Anuală de Executare Silită*, am deturnat scopul declarat și am ales să îl dedicăm materialelor prezentate în cadrul conferinței organizate de către revista noastră în colaborare cu Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești și Grupul editorial Universul Juridic, ajunsă deja la ediția a XVI-a.

Tematica acestui an a fost una specială, sub titulatura *Teoria și practica judiciară împreună*, iar conferința s-a desfășurat în perioada 29-30 septembrie 2025, la București. Evenimentul din acest an a fost unul diferit de cele cu care suntem în mod normal obișnuiți datorită formatului inedit. Fiecare zi de conferință a avut câte 2 paneluri diferite, concentrate pe o anumită tematică specifică. Fiecare panel a avut 4 sau 5 vorbitori, după caz, și a fost compus dintr-un executor judecătorec, un judecător, un avocat, respectiv un profesor de drept, în funcție de specificul temei, care au intrat într-un dialog chiar împreună cu participanții din sală.

Panelul nr. 1, dedicat *Rolului instanței și al organului de executare în faza de executare silită*, l-a avut drept **moderator** pe domnul conf. univ. dr. **Ioan Gârbuleț**, Facultatea de Drept, Universitatea „Dimitrie Cantemir” din Târgu Mureș, iar **vorbitori**: prof. univ. dr., av. **Traian-Cornel Briciu**, Facultatea de Drept, Universitatea din București, președintele UNBR, care a discutat despre *Reducerea cheltuielilor de executare – procedură, limite și efecte*; lect. univ. dr., jud. **Sergiu Cârlan**, Facultatea de Drept, Universitatea „Bogdan Vodă” din Cluj-Napoca, vicepreședinte, Tribunalul Cluj, cu tema *Rolul activ al judecătorului. Dezideratul respectării principiului legalității executării silite și limitele impuse de principiul disponibilității*; exec. jud. **Bogdan Dumitrache**, CEJ București, cu o temă interesantă: *E mai greu să intervii decât să urmărești*; domnul conf. univ. dr., exec. jud. **Eugen Hurubă**, director Centrul de Pregătire și Perfecționare a Executorilor Judecătorești din România, director Revista Română de Executare Silită, cu tema *Cu sau fără accept, dar cu efect: depunerea cu afecțiune specială în logica executării*; și doamna prof. univ. dr. **Evelina Oprina**, director Institutul de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu”, Academia Română, cu o dezbatere interesantă: *Intervenție versus conexare: delimitări, specificități și clarificări*.

Panelul nr. 2, cu tema generală *Sancțiunile executării silite*, a avut-o drept **moderator** pe doamna conf. univ. dr. **Andreea Tabacu**, Universitatea Națională de Știință și Tehnologie POLITEHNICA București, iar **vorbitori**: jud. **Vasile Bozeșan**, formator INM, cu tema *Nulități în executarea silită: tipologii, invocare, efecte, aplicații practice*; domnul exec. jud. **Eduard Peticaru**, cofondator SCPEJ Peticaru Iordache & Asociații, *Doi controlori pe același bilet. Corpul de control față în față cu instanța de contestație, cine sancționează primul?*; domnul asist. univ. dr., jud. **Cătălin Lungănașu**, Facultatea de Drept, Universitatea de Vest din Timișoara; Tribunalul Timiș, cu tema *Prescripția dreptului de a obține executarea silită – aplicații practice*; iar în final colegul meu de catedră, domnul av. dr. **Șerban Mircioiu**, Facultatea de Drept, Universitatea „Babeș-Bolyai”, *Despre cum*

tratăm guturaiul ca să nu ne prindă gripa sau despre necesitatea reconfigurării instituției perimării executării silite.

Cea de-a doua zi a debutat cu panelul nr. 3, având tema **Executarea silită a titlurilor executorii referitoare la minori**, cu subsemnata pe post de moderator, iar **vorbitori**: conf. univ. dr. **George Măgureanu**, Facultatea de Drept, Universitatea Româno-Americană, exec. jud., CEJ București, *Propuneri de lege ferenda menite să asigure realul interes superior al copilului, în contextul executării silite a titlurilor executorii referitoare la minori*; asist. univ. dr. **Ioan Ilieș Neamț**, Facultatea de Drept, Universitatea București, judecător Curtea de Apel Cluj, formator INM, redactor-șef Revista de Dreptul Familiei, cu tema *Executarea silită în cazul refuzului sau aversiunii minorului. Un fel de dragoste cu forța?*; și doamna av. **Giulia Nistor**, Baroul Cluj, colaborator permanent RRES, *Calitatea procesuală activă a executorului judecătoresc în cererea privind aplicarea de penalități*.

Ultimul panel, cel de-al 4-lea, a vizat **Executarea silită a contractelor de credit și a instrumentelor de credit**, avându-l drept moderator pe domnul conf. univ. dr., exec. jud. **Eugen Hurubă**, director Centrul de Pregătire și Perfecționare a Executorilor Judecătorești din România, director Revista Română de Executare Silită, iar **vorbitori**: lect. univ. dr. **Sergiu Golub**, prodecan Facultatea de Drept, Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, *Biletul la ordin. Deficiențe de uz vs. dificultăți de executare silită*; **Cristina Cornaci**, fondator și director general Avestis International, *Întinderea răspunderii avalistului: când, cât și cu cine se duelează?*; exec. jud. **Cătălin-Gabriel Constantin**, *Executarea contractelor de credit. O limitare rezonabilă impusă prin Legea nr. 243/2024 privind protecția consumatorilor cu privire la costul total al creditării și la cesiunea de creanțe. Exemple practice*; jud. dr. **Roxana Dan**, Tribunalul Specializat Cluj, cadru didactic asociat, Facultatea de Drept, Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, *Executarea silită a contractelor de credit. Ce nu putem invoca în contestația la executare prin raportare la inadmisibilitatea reglementată de art. 713 alin. (2) C. pr. civ.*

Fiecare panel a fost urmat de sesiuni interactive de întrebări și răspunsuri, oferind participanților oportunitatea de a dialoga direct cu specialiștii invitați. Dezbaterile au fost extrem de participative, iar participanții conferinței au putut comunica în timp real cu invitații, schimbul de idei contribuind la atmosfera extrem de relaxată și totodată profesională a evenimentului.

Premiul „Savelly Zilberstein” pentru cel mai bun studiu publicat în paginile Revistei Române de Executare Silită în anul 2024 i-a fost acordat domnului av. dr. Șerban Mircioiu pentru articolul „Titlul executoriu convențional – un concept contestat” și profit de această ocazie pentru a-l felicita încă o dată pentru distincția primită.

În ce mă privește, cred sincer că participarea la această conferință a adus un beneficiu real fiecărui profesionist implicat, oferind oportunitatea de a se familiariza cu ultimele noutăți legislative și jurisprudențiale în domeniul executării silite, de a analiza situații de caz reale, prezentări de soluții practice și de a lega relații de durată cu experți în executare silită, magistrați avocați, executori judecătorești și reprezentanți ai instituțiilor financiare.

În acest număr veți putea lectura o parte dintre materialele prezentate în cadrul conferinței și vreau să le mulțumesc autorilor că și-au găsit timpul necesar să pună în scris ideile prezentate, iar asta pentru a profita și acelor care nu au ajuns la dezbaterile fizice.

În *Varia* veți putea citi un material extrem de interesant al domnului asist. univ. dr., av. Liviu-Alexandru Viorel despre impactul deciziei nr. 669/3.12.2024, denumită „Decizia Porumboiu”, prin care Curtea Constituțională a admis o excepție de neconstituționalitate și a constatat că normele art. 44 alin. (3) O.U.G. nr. 80/2013 sunt constituționale „în măsura

în care instanța judecătorească pronunță hotărârea de acordare a ajutorului public judiciar cu aplicarea principiului disponibilității”.

Închei cu speranța că materialele publicate vă vor sprijini în activitatea dumneavoastră și, de asemenea, că vor contribui la clarificarea problemelor de practică judiciară întâmpinate.

Cu recunoștință pentru timpul și angajamentul dumneavoastră!

Un zâmbet,

R. Dan

Cu speranța că temele generoase propuse stârnesc interesul dumneavoastră inclusiv din perspectiva unei viitoare colaborări, așteptăm materialele care pot privi deopotrivă studii doctrinare ori practica judiciară comentată la adresa redacției noastre rres@universuljuridic.ro, adresă de e-mail gestionată de către redactorul-șef al Revistei.

Tema aferentă nr. 4/2025 – **Urmărirea mobilă și imobiliară** – termen de trimitere a materialelor: **15 decembrie 2025**.

Redacția

II. DOCTRINĂ

PROBLEMATICA ADMISIBILITĂȚII ÎNCUVIINȚĂRII EXECUTĂRII SILITE A CERERII DE INTERVENȚIE FORMULATE DE UN CREDITOR INTERVENIENT AFLAT ÎN DERULAREA UNUI ALT DOSAR EXECUȚIONAL. ANALIZA RAPORTURILOR CU INSTITUȚIA CONEXĂRII

*Prof. univ. dr. Evelina Oprina**

Rezumat

În contextul unui cadru jurisprudențial neunitar și al unor practici procedurale complexe, studiul propune douăzeci de argumente menite să susțină admisibilitatea cererii de intervenție formulate de un creditor ce deține deja un dosar de executare în derulare, analizând raportul dintre intervenție și conexare.

Cuvinte-cheie: încuviințarea executării silite, intervenția altor creditori, conexare, echilibru, apărare, conservare.

**LA PROBLÉMATIQUE DE LA RECEVABILITÉ DE LA DECLARATION DE L'EXECUTION
FORCEE D'UNE DEMANDE D'INTERVENTION INTRODUITE PAR UN CRÉANCIER
INTERVENANT QUI SE TROUVE DANS UNE AUTRE PROCÉDURE D'EXÉCUTION.
L'ANALYSE DES RAPPORTS AVEC L'INSTITUTION DE JONCTION**

Résumé

Dans le contexte d'un cadre jurisprudenciel incohérent et de pratiques procédurales complexes, l'étude présente vingt arguments en faveur de la recevabilité de la demande d'intervention d'un créancier, en analysant la relation entre l'intervention et la jonction.

Mots-clés: déclaration d'exécution forcée, intervention d'autres créanciers, jonction, équilibre, défense, préservation.

* Directorul Institutului de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” al Academiei Române; evelina.oprina@icj.ro.

THE QUESTION OF THE ADMISSIBILITY OF THE DECLARATION OF ENFORCEMENT OF A CLAIM FOR INTERVENTION LODGED BY AN INTERVENING CREDITOR WHO IS IN THE COURSE OF ANOTHER ENFORCEMENT PROCEDURE. ANALYSIS OF THE RELATIONSHIP WITH THE INSTITUTION OF JOINDER

Abstract

In the context of an inconsistent legal framework and complex procedural practices, the study proposes twenty arguments to support the admissibility of an intervention request filed by a creditor who already has an ongoing enforcement case, analyzing the relationship between intervention and joinder.

Keywords: declaration of enforceability, intervention of other creditors, joinder, balance, defense, preservation.

Una dintre cele mai actuale, stringente și totodată provocatoare controverse jurisprudențiale din materia executării silită privește raportul dintre intervenție și conexare, două instituții procedurale care par să concureze pentru întâietate. Observând o relație practică sinuoasă, marcată de confuzii, impredictibilitate și chiar haos, precum și de o jurisprudență neuniformă, generată fie de insuficienta coerență a reglementării, fie de particularitățile procedurii execuționale, fie de dificultatea cu care interpretul aplică cadrul legal, prezentul studiu își propune să expună douăzeci de argumente în sprijinul tezei admisibilității încuviințării executării silită a cererii de intervenție formulate de un creditor intervenient care are deja deschis un alt dosar de executare.

1. Echilibru, apărare, conservare

În arhitectura procedurii execuționale, tensiunea dintre drepturile creditorilor, inclusiv ale celor intervenienți, și protecția debitorului impune găsirea unui echilibru fin între interese aflate adesea în coliziune. Instituțiile intervenției și conexării se înscriu în această logică a apărării drepturilor subiective și a conservării unor raporturi juridice stabile și previzibile. Tocmai de aceea analiza raportului dintre aceste două mecanisme procedurale nu este doar un exercițiu tehnic, ci o necesară explorare a modului în care sistemul de executare silită reușește – sau eșuează – să mențină armonia dintre eficiența executării și protejarea tuturor părților implicate.

Spre deosebire de vechiul Cod de procedură civilă, care reglementa exclusiv mecanismul depunerii titlurilor de creanță (fostul art. 563 C. pr. civ.), noua instituție a intervenției altor creditori (art. 690-696 C. pr. civ.) – o veritabilă noutate pentru legislația execuțională română – a fost privită, încă de la apariție, cu o anumită rezervă și, nu de puține ori, a fost aplicată într-o manieră nepotrivită. Cauza principală rezidă în faptul că actuala reglementare nu se distinge printr-o rigoare normativă deplină. În plus, o înțelegere adecvată a intervenției altor creditori impune o analiză coroborată și sistematică a mai multor dispoziții legale, o raportare la viziunea legiuitorului și o interpretare a textelor în spiritul și logica lor internă, astfel încât să se poată surprinde rațiunea care a stat la baza instituirii acestui mecanism.

Consultând expunerea de motive a Codului de procedură civilă¹, precum și pe cea

¹ [chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://www.cdep.ro/proiecte/2009/400/10/3/em413.pdf](https://www.cdep.ro/proiecte/2009/400/10/3/em413.pdf).

aferentă Legii de punere în aplicare a acestuia², devine evident scopul urmărit de legiuitor la consacrarea intervenției: realizarea unui **echilibru** între interesele creditorilor urmăritori și cele ale creditorilor care doresc să intervină în cursul urmăririi silite fie pentru a efectua acte de executare, fie doar pentru a participa la distribuirea sumelor rezultate din executare, potrivit ordinii de preferință stabilite de lege. Legiuitorul a urmărit astfel **apărarea** intereselor creditorilor care au declanșat executarea silită, protejându-i de riscul de a fi surprinși de intervenția altor creditori sau obligați să reia procedura în situația în care creanțele lor nu ar fi integral acoperite din valorificarea bunurilor urmărite. Totodată, s-au avut în vedere **conservarea** drepturilor celorlalți creditori chirografari de a participa la urmărire și, mai ales, la distribuirea sumelor obținute, proporțional cu valoarea creanțelor lor, precum și prevenirea eventualelor abuzuri ale creditorilor intervenienți. În acest sens, chiar înainte de intrarea în vigoare a Codului, au fost instituite măsuri de protecție precum suspendarea facultativă a eliberării sau distribuirii sumelor până la soluționarea cererii de intervenție, posibilitatea obligării creditorului intervenient la depunerea unei cauțiuni sau suspendarea provizorie a executării silite în vederea examinării cererii de suspendare.

Ca primă concluzie privind rațiunea reglementării intervenției altor creditori, se poate afirma că o raportare corectă la acest nou instrument normativ presupune ca interpretul să opereze cu următoarele repere esențiale: (i) identificarea și asumarea viziunii legiuitorului; (ii) acordarea priorității perspectivei creditorului în raport cu cea a debitorului; (iii) prioritizarea, în limitele legale, a intereselor creditorului urmăritor în fața celor ale creditorului intervenient; (iv) protejarea drepturilor creditorului intervenient, în limitele și în spiritul procedurii execuționale.

Cele patru direcții principale care ghidează raționamentele privind identificarea scopului instituției intervenției altor creditori conduc la următoarele jaloane generale pe care legiuitorul le-a urmărit:

(i) Garantarea egalității de tratament între creditori, astfel urmărindu-se prevenirea situațiilor în care unii creditori ar putea fi favorizați în detrimentul altora;

(ii) Protejarea intereselor proprii ale creditorilor, intervenția permițându-le acestora să se asigure că drepturile le sunt recunoscute și că își vor primi partea cuvenită din patrimoniul debitorului;

(iii) Optimizarea procedurii de executare, în sensul că participarea mai multor creditori poate eficientiza procesul, facilitând o colectare mai completă și mai rapidă a sumelor datorate;

(iv) Conservarea drepturilor reale de garanție, creditorii garanțați putând interveni pentru a-și proteja garanțiile și pentru a participa la distribuirea sumelor în funcție de rangul conferit de acestea;

(v) Asigurarea unui rezultat echitabil, întrucât, atunci când bunurile debitorului sunt supuse urmăririi, intervenția altor creditori contribuie la o distribuire corectă a fondurilor, respectând rangul fiecărei creanțe.

Așadar, recursul la o interpretare sistematică, logică și istorico-teleologică a normelor privind intervenția altor creditori este esențial pentru a restaura coerența reglementării și echilibrul urmărit de legiuitor între creditorul urmăritor și creditorul intervenient. Dimensiunea sistematică integrează instituția în ansamblul procedurii execuționale, cea logică elimină incoerențele, iar interpretarea istorico-teleologică dezvăluie evoluția și

² chrome-extension://efaidnbmnmbpcjpcglclefindmkaj/https://www.cdep.ro/proiecte/2012/000/80/2/em120.pdf.

finalitatea normei – apărarea și conservarea drepturilor creditorilor și realizarea unei distribuiri juste a sumelor rezultate din executare³.

2. Delimitări între intervenție și conexare

Ipoteza analizată în studiul de față se referă la situația în care creditorul intervenient deține un titlu executoriu autentic, suficient, dar necesar pentru a fundamenta și declanșa o procedură executorie distinctă. Fără existența unui astfel de titlu, inițierea unei executări silite autonome – care să ridice problema raportului dintre intervenție și conexare – nu ar fi fost posibilă. Astfel, o analiză succintă a celor două instituții se impune pentru a evidenția esența funcțiilor și rolurilor lor.

Instituția **conexării** devine relevantă și presupune existența mai multor executări silite pendinte, având ca obiect aceleași bunuri ale debitorului. Conexarea este o măsură facultativă, care poate fi dispusă la cererea oricărei persoane interesate sau a unuia dintre executorii judecătorești implicați. Reunirea dosarelor se va realiza la executorul judecătoresc care a îndeplinit primul act de executare sau, în situația în care executările se află în același stadiu, la executorul care a început primul procedura de executare. În cadrul conexării, se va efectua și o evaluare riguroasă a cheltuielilor de executare suportate până în momentul reunirii dosarelor; pentru a asigura o administrare eficientă și echitabilă a costurilor. Totodată, conexarea permite și desistarea după această procedură, oferind astfel un cadru flexibil de gestionare a executărilor silite concomitente⁴.

În privința **intervenției**, este de menționat că creditorii urmăritori nu se pot opune cererilor de intervenție formulate de alți creditori, cu excepția situației în care aceștia dovedesc că intervenienții au acționat în fraudă față de drepturile lor. Totuși, creditorii urmăritori au posibilitatea de a contesta, în termenul legal prevăzut, repartizarea creanțelor conform proiectului de distribuire întocmit de executor.

Prin urmare, examinarea concisă a ambelor instituții pune în lumină aspectele definitorii și delimitările procedurale dintre conexare și intervenție, două mecanisme esențiale în cadrul executării silite, având în comun preocuparea pentru gestionarea eficientă a patrimoniului debitorului și implicarea activă a părților interesate. Totuși, ele se fundamentează pe perspective și rațiuni diferite și urmăresc obiective distincte. Conexarea

³ Pentru o analiză detaliată a instituției intervenției, a se vedea M. Stancu, *Intervenția altor creditori în urmărirea silită*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2016, pp. 263-283; C.C. Dinu, *Aspecte procesuale cu privire la intervenția creditorilor în cursul executării silite pornite de un alt creditor*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2016, pp. 284-295; V. Bozeșan, *Limitele prerogativelor creditorului intervenient a cărui creanță este recunoscută de către debitor în procedura executării silite*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. II, Ed. Universul Juridic, București, 2017, pp. 354-369; E. Oprina, *Intervenția și încuviințarea executării silite. Rolul executorului judecătoresc. Soluțiile instanței de executare*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. III, Ed. Universul Juridic, București, 2021, pp. 63-71; E. Oprina, *Drepturile creditorilor intervenienți și întinderea lor*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. III, Ed. Universul Juridic, București, 2021, pp. 93-108; M. Dinu, R. Stanciu, *Executarea silită în noul Cod de procedură civilă*, Ed. Hamangiu, București, 2015; N.H. Țiț, *Executarea silită. Partea generală*, Ed. Hamangiu, București, 2016, pp. 239-250; M. Dinu, R. Stanciu, *Executarea silită în Codul de procedură civilă*, Ed. Hamangiu, București, 2017.

⁴ E. Oprina, *Efectele conexării executărilor silite*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. III, Ed. Universul Juridic, București, 2021, pp. 177-188.

se reflectă în perspectiva debitorului, subliniind principiul unicității patrimoniului și necesitatea coordonării tuturor executărilor silite asupra acelorași bunuri ale debitorului. Aceasta presupune reunirea mai multor executări silite pendinte, fie la executorul care a efectuat primul act de executare, fie, în lipsa acesteia, la cel care a inițiat prima procedură, conexarea urmărind eficiența procedurală, prevenirea duplicării dosarelor și protecția patrimoniului comun al debitorului. Intervenția, în schimb, reflectă perspectiva creditorului, oferindu-i posibilitatea de a-și proteja și valorifica drepturile în cadrul unei proceduri deja în derulare. Aceasta asigură participarea creditorilor terți la distribuirea sumelor rezultate din executare și echilibrează relațiile dintre creditorii urmăritori și intervenienți, fără a afecta buna administrare a patrimoniului debitorului.

În sinteză, conexarea și intervenția, deși converg în ceea ce privește implicarea părților și gestionarea patrimoniului debitorului, se disting clar prin perspectivele, rațiunile și obiectivele pe care le urmăresc: conexarea se concentrează pe debitor și pe coordonarea executărilor, iar intervenția pune în prim-plan drepturile individuale ale creditorilor. Diferențele se reflectă și în modul de aplicare, ceea ce face esențiale o înțelegere clară și o aplicare delimitată a fiecărei instituții în practică.

3. Admisibilitatea încuviințării executării silite a cererii de intervenție formulate de un creditor care are deja deschis un alt dosar de executare silită. Considerații privind raportul cu procedura conexării

Problema supusă atenției ridică chestiunea admisibilității cererii de intervenție formulate de un creditor care are deja deschis un alt dosar de executare silită, având în vedere că titlul executoriu pe care se sprijină cererea de intervenție a fost deja valorificat într-o altă procedură executorie și nu există dovada încetării acesteia sau renunțării la aceasta înainte de formularea intervenției. În aceste condiții, s-ar putea susține că, pentru creanțele aflate deja în curs de valorificare printr-o altă executare silită, nu sunt aplicabile prevederile art. 690 și urm. C. pr. civ., ci cele ale art. 654 C. pr. civ., care reglementează **conexarea** executărilor. Admiterea cererii de intervenție în aceste circumstanțe ar echivala cu posibilitatea valorificării aceluiași titlu executoriu în două dosare execuționale distincte, ceea ce ridică probleme evidente de coerență și legalitate.

Soluția pe care o propunem constă în **încuviințarea executării silite a cererii de intervenție** și recunoașterea admisibilității acesteia pe baza următoarelor argumente:

(i) **Îndeplinirea condițiilor pentru formularea cererii de intervenție**, respectiv existența unui creditor în sensul art. 690 C. pr. civ., deținerea unui titlu executoriu și existența unui dosar de executare silită împotriva aceluiași debitor, declanșat de alt creditor urmăritor;

(ii) **Îndeplinirea condițiilor pentru încuviințarea executării silite**, respectiv cele prevăzute de art. 666 C. pr. civ.;

(iii) **Existența unui alt dosar de executare silită deschis la cererea creditorului intervenient nu poate fi considerată un impediment la încuviințarea executării silite a cererii de intervenție**, întrucât presupusul „impediment” trebuie să reprezinte o piedică concretă în calea demersului creditorului intervenient, blocând efectiv exercitarea dreptului său procedural. Impedimentul trebuie să fie strict legat de titlul executoriu, de creanța pe care o conține sau de persoana debitorului. Nu există niciun temei serios pentru a considera că deschiderea unui dosar distinct, aflat pe rolul altui executor judecătoresc, ar constitui un obstacol pentru intervenție, neconstituind o barieră cu rol dirimant cu atât mai mult cu cât legiuitorul a reglementat inclusiv modalitatea de rezolvare a unor eventuale conflicte pozitive de competență între birourile executorilor judecătorești (art. 11 din

Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești), fiind, așadar, acceptată *de plano* posibilitatea existenței concomitent pe rolul mai multor executori judecătorești a mai multor cereri de executare în baza aceluiași titlu executoriu;

(iv) **Cenzurarea demersurilor vătămătoare.** În situația în care același titlu executoriu generează multiple proceduri care ar putea aduce atingere debitorului, acesta are posibilitatea de a solicita instanței de executare competente cenzurarea unor asemenea demersuri. Sancționarea eventualelor conduite abuzive ale creditorului intervenient revine exclusiv debitorului, instanța fiind chemată să-și limiteze rolul la cadrul procesual al cererii de intervenție, fără a fi responsabilă de verificarea altor dosare de executare deschise față de același debitor⁵;

(v) **Verificarea elementelor conexării.** Pentru a evalua dacă sunt incidente sau nu dispozițiile privind conexarea, instanța ar trebui să analizeze forma de urmărire silită derulată în dosarul separat al creditorului intervenient. Cu toate acestea, formalitatea încuviințării executării silită a cererii de intervenție nu presupune o astfel de verificare. Impunerea unei astfel de verificări ar adăuga nepermis dispozițiilor art. 692 C. pr. civ., care stabilesc în mod clar condițiile, procedura și înscrisurile justificative necesare pentru admiterea cererii de intervenție;

(vi) **Sancționarea unei eventuale conduite abuzive a creditorului intervenient** nu constituie o atribuție ce trebuie exercitată din oficiu de instanță, ci rămâne în sarcina exclusivă a debitorului. Acesta trebuie să manifeste o atitudine activă și diligentă în supravegherea propriilor proceduri de executare silită și în valorificarea mijloacelor procedurale puse la dispoziție de lege pentru a contesta eventualele abuzuri. Intervenția instanței de executare nu se poate realiza *ex officio*, specificul procedurii execuționale împiedicând o atari manifestare;

(vii) **Depunerea titlurilor de creanță de către creditorii interesați.** Potrivit art. 870 alin. (1) C. pr. civ., toți creditorii care justifică un interes pot depune titlurile lor de creanță în vederea participării la distribuirea sumelor rezultate din executare⁶. Această posibilitate legală confirmă caracterul deschis și concursual al procedurii de intervenție, precum și dreptul fiecărui creditor de a accesa mecanismele de realizare a creanței sale;

(viii) **Libertatea creditorului de a alege modalitatea cea mai eficientă de recuperare a creanței.** Creditorul este îndreptățit să opteze pentru calea procedurală care îi permite o îndeplinire rapidă și eficientă. În lipsa unei dispoziții legale exprese care să restrângă opțiunile sale, nicio limitare nu poate fi impusă cu privire la instrumentele juridice de care se poate folosi în recuperarea creanței;

(ix) **Deținerea unui titlu executoriu conferă dreptul de a utiliza orice mijloc legal de executare.** Odată ce creditorul deține un titlu executoriu valabil, acesta are posibilitatea de a recurge la oricare dintre formele de executare prevăzute de lege, în scopul realizării rapide și integrale a creanței sale. Această facultate reprezintă o garanție esențială a eficienței executării silită;

⁵ E. Oprina, *Soarta dosarului de executare silită aflat pe rolul unui executor judecătoresc în condițiile în care creditorul depune cerere de intervenție, în baza aceluiași titlu executoriu, la un alt executor judecătoresc*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. 3, Ed. Universul Juridic, București, 2021, pp. 109-116.

⁶ E. Oprina, *Cum se conciliază procedura intervenției cu procedura depunerii titlurilor de creanță?*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2016, pp. 296-302; E. Oprina, *Din nou despre obligativitatea parcurgerii procedurii de intervenție pentru participarea la distribuirea tuturor creditorilor interesați*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. III, Ed. Universul Juridic, București, 2021, pp. 81-92.

(x) **Principiul disponibilității în alegerea procedurii de executare.** Creditorul beneficiază de libertatea de a decide calea procedurală prin care își valorifică titlul executoriu. Această libertate nu poate fi restrânsă decât în mod expres de lege; în absența unei asemenea reglementări, introducerea unor limitări suplimentare ar aduce atingere unui principiu fundamental al executării silite;

(xi) **Lipsa posibilității creditorilor urmăritori de a se opune intervenției altor creditori.** Creditorii urmăritori nu pot împiedica formularea cererilor de intervenție de către alți creditori, cu excepția situației în care dovedesc că intervenienții au acționat cu rea-credință sau în fraudă drepturilor lor. În schimb, aceștia au la dispoziție calea legală de a contesta, în termenul prevăzut de lege, proiectul de distribuire întocmit de executor și modalitatea de repartizare a creanțelor rezultată din acesta, conform art. 695 alin. (2) C. pr. civ. Această soluție reflectă caracterul concursual și transparent al procedurii de executare silită;

(xii) **Caracterul neobligatoriu al procedurii conexării executărilor.** Dispozițiile art. 654 C. pr. civ. consacră o procedură de conexare care nu are caracter imperativ. Relația dintre conexare și intervenție determină, în practică, o armonizare fie automată, fie judiciară a soluțiilor procesuale, fără ca legea să impună un mecanism obligatoriu de reunire a executărilor silite. Singura excepție este prevăzută de art. 743 alin. (4) C. pr. civ., care stabilește o regulă specială aplicabilă în materii strict determinate, excepție care însă nu formează obiect de analiză în acest cadru și, prin urmare, nu prezintă relevanță în discuția de față;

(xiii) **Activarea procedurii de conexare este la latitudinea părților interesate și a executorilor judecătorești implicați.** Inițierea procedurii de conexare a executărilor silite aparține în mod exclusiv părților interesate sau oricăruia dintre executorii judecătorești implicați. Legiuitorul nu a instituit obligativitatea unui asemenea demers și nici vreo sancțiune pentru neutilizarea lui. Această opțiune legislativă confirmă faptul că instrumentul conexării este unul facultativ, menit să faciliteze, nu să impună coordonarea procedurilor de executare în situațiile în care aceasta este utilă sau necesară;

(xiv) **Obligativitatea conexării ar restrânge nejustificat libertatea creditorului intervenient.** Impunerea unei conexării obligatorii ar echivala cu constrângerea creditorului intervenient să adopte o anumită conduită procesuală determinată de factori exteriori voinței sale. Printre acești factori se numără: existența unei proceduri de executare silită declanșate anterior de un alt creditor asupra acelorași bunuri ale debitorului sau desfășurarea mai rapidă a executării în celălalt dosar. O astfel de limitare ar afecta principiul disponibilității creditorului, fără a avea un temei legal expres;

(xv) **Legitimarea procesuală activă a executorului în cererea de conexare nu conferă normei caracter de ordine publică.** Faptul că legea recunoaște și executorului judecătoresc dreptul de a solicita conexarea nu transformă norma într-una de ordine publică. Dimpotrivă, această prevedere reflectă un echilibru între principiul disponibilității creditorilor și rolul activ al executorului judecătoresc, care poate interveni pentru buna administrare a procedurii, fără a anihila caracterul facultativ al conexării;

(xvi) **Există situații în care conexarea este, în mod obiectiv, imposibilă.** Astfel, procedura conexării nu poate fi aplicată în toate cazurile. În practică, pot exista executări silite derulate în dosare distincte, în care se urmăresc bunuri diferite din patrimoniul aceluiași debitor. În asemenea circumstanțe, conexarea nu este doar inoportună, ci și imposibilă din punct de vedere tehnic, ceea ce confirmă încă o dată caracterul neobligatoriu și circumstanțiat al acestei proceduri;

(xvii) **Încuviințarea executării silite în cadrul cererii de intervenție nu presupune verificarea formei de urmărire desfășurate în dosarul creditorului intervenient.** Formalitatea încuviințării executării silite pentru creditorul intervenient, potrivit art. 692 C. pr. civ., nu implică obligația instanței de executare de a analiza modalitatea concretă de urmărire silită derulată în dosarul distinct al acestuia. Încuviințarea vizează exclusiv îndeplinirea condițiilor legale ale cererii de intervenție, iar nu controlul asupra opțiunilor procedurale exercitate în propria executare de către creditorul intervenient;

(xviii) **Conexarea poate fi considerată de creditori ca fiind ineficientă sau nepotrivită în anumite situații.** În funcție de strategia procesuală și de interesul fiecărui creditor, procedura conexării poate fi evaluată ca fiind lipsită de eficiență, excesiv de tehnică, greoaie sau cauzatoare de întârzieri inutile. Această perspectivă justifică de ce legiuitorul nu a instituit un caracter obligatoriu al conexării, lăsând decizia la latitudinea creditorilor și a executorilor judecătorești;

(xix) **Sintagma „creditorii neurmăritori” trebuie interpretată în contextul ansamblului normativ în care este inserată.** Noțiunea utilizată în art. 713 alin. (4) C. pr. civ. nu poate fi desprinsă de arhitectura generală a reglementării procedurii contestației la executare. Interpretarea acesteia trebuie făcută sistematic și teleologic, astfel încât să se mențină coerența întregului mecanism procedural. Astfel, sintagma „creditorii neurmăritori” trebuie interpretată în contextul ansamblului normativ în care este inserată, având în vedere că art. 713 alin. (4) C. pr. civ. reglementează o categorie specifică de subiecte care pot formula contestația la executare. Prin urmare, condiția de admisibilitate a contestației la executare – reprezentată de calitatea de „creditor neurmăritor” – trebuie înțeleasă ca un filtru funcțional, menit să delimiteze subiectele legitime să intervină în procedură. Această abordare garantează coerența și eficiența mecanismului procedural, asigurând în același timp respectarea drepturilor participanților la executare;

(xx) **Calitatea de „creditor neurmăritor” se raportează la executarea în legătură cu care se formulează intervenția.** Expresia menționată trebuie înțeleasă în sensul că orice creditor terț care nu este parte în procedura de executare în cadrul căreia se formulează cererea de intervenție are calitatea de „creditor neurmăritor”. Cu alte cuvinte, referința nu este la statutul general al creditorului în raport cu debitorul, ci la poziția acestuia față de executarea silită concretă în care intervine. „Creditorul urmăritor” își păstrează această calitate doar în cadrul propriului dosar sau în cazul conexării executărilor, când procedurile reunite își păstrează individualitatea în cadrul dosarului agregator; însă, atunci când intervine într-o procedură străină, chiar dacă are un dosar separat în derulare, dobândește statutul de intervenient, fiind considerat drept un „creditor neurmăritor”, adică fără inițiativa instrumentării și gestionării unei proceduri de executare, ci doar de participant prin intervenție ulterioară în procedura declanșată de un alt creditor inițiator. Această clarificare asigură delimitarea precisă a drepturilor creditorilor și coerența normativă și funcțională a procedurii de executare.

4. Intervenția ca ipoteză de încetare a executării silite originale?

Procedura intervenției unui creditor care are deja deschisă o altă procedură de executare silită în calitate de creditor urmăritor ridică întrebarea dacă acțiunea creditorului intervenient poate conduce la încetarea executării silite inițiale. Din perspectiva reglementării legale, executarea inițială va continua să producă efecte, iar intervenția nu are rol de substituție automată, ci de completare sau valorificare a drepturilor creditorului intervenient. Analiza acestei chestiuni impune examinarea strictă a cadrului legal, a principiilor disponibilității creditorului și a efectelor procedurale asupra ordinii de